

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 210/2012-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 9. mája 2012 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti B., s. r. o., N., zastúpenej Advokátskou kanceláriou B., s. r. o., N., v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. J. B., vo veci namietaného porušenia jej základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 5 Co 201/2010 z 26. novembra 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti B., s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. marca 2012 doručená sťažnosť spoločnosti B., s. r. o., N. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Co 201/2010 z 26. novembra 2011. Sťažovateľka podaním doručeným ústavnému súdu 26. apríla 2012 doplnila svoju sťažnosť návrhom na odklad vykonateľnosti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 Co 201/2010 z 26. novembra 2011, ktorý odôvodnila hrozbou výkonu napadnutého rozsudku krajského súdu v exekučnom konaní.

Zo sťažnosti a z jej prílohy vyplýva, že sťažovateľka sa ako navrhovateľka v konaní vedenom pred Okresným súdom Nitra (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 25 C 152/2008 domáhala zaplatenia sumy 2 557,04 € s príslušenstvom z titulu náhrady škody. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 25 C 152/2008 z 27. mája 2010 žalobu sťažovateľky zamietol. V odôvodnení svojho rozsudku okresný súd uviedol, že sťažovateľka nadobudla pohľadávku voči odporcovi na základe zmluvy o postúpení pohľadávky od pôvodných poškodených. K škode došlo na saune poškodených v dôsledku zlej montáže odporcom. Zástupca poisťovne škodu obhliadol a odporučil saunu vymeniť. Poškodení za demontáž zničenej sauny a dodanie novej zaplatili spoločnosti A., s. r. o., 208 261 Sk a za opravu poškodených malieb spoločnosti B., s. r. o., 8 479,50 Sk. Odporca bol poistený v Č., a. s., ktorá uhradila sumu 139 637 Sk. Podanou žalobou sa sťažovateľka ako právna nástupkyňa poškodených domáhala vyplatenia rozdielu spôsobenej škody a uhradenej škody. Okresný súd po vykonaní dokazovania ustálil, že pôvodní poškodení nevedeli uviesť hodnotu pôvodnej sauny a pôvod sauny. Dodávateľ novej sauny uviedol, že dodával saunu rovnakej

kvality, ako bola tá pôvodná. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia ďalej uviedol, že *„nová sauna mala dodávateľom tvrdenú rovnakú kvalitu a vybavenie ako pôvodná, avšak tiež zistil, že v rovnakej kvalite a vybavení je možné zabezpečiť saunu rovnakých rozmerov za podstatne nižšiu cenu“*. Vzhľadom na pochybnosti okresného súdu o hodnote pôvodnej sauny, a tým aj neunesenia dôkazného bremena na strane navrhovateľa (sťažovateľky, pozn.) mal súd pochybnosť o tom, či zakúpením novej sauny pôvodnými poškodenými došlo k uvedeniu do pôvodného stavu. Okresný súd preto konštatoval, že sťažovateľka nepreukázala súvislosť medzi pôvodnou saunou a novou saunou, preto žalobu sťažovateľky v celom rozsahu zamietol a zaviazal ju nahradiť trovy konania. Proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 25 C 152/2008 z 27. mája 2010 podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom sp. zn. 5 Co 201/2010 z 26. októbra 2010 (ďalej aj *„napadnutý rozsudok“*) tak, že potvrdil rozhodnutie okresného súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd uviedol, že *„v predmetnej preskúmvanej veci však navrhovateľ, na ktorom spočívalo dôkazné bremeno, ani podľa názoru odvolacieho súdu nepreukázal, že by mu odporca spôsobil škodu vo výške 7 191,14 eura (216 640,50,- Sk), keďže nepreukázal, akú hodnotu mala pôvodná sauna v čase jej poškodenia vo forme zničenia, napriek tomu, že pri škode spôsobenej na staršej použitej veci sa má zistiť a preukázať všeobecná cena veci v čase poškodenia. Navrhovateľ nepreukázal, že náklady, ktoré vynaložili právny predchodcovia navrhovateľa na obstaranie novej sauny boli primerané, odôvodnené a účelné. Naopak vykonaným dokazovaním bol preukázaný opak, a to, že saunu, ktorá by bola podobná pôvodnej saune, bolo možné na trhu obstaráť za podstatne nižšie náklady, ako vynaložili právny predchodcovia navrhovateľa...“*. K vytýkaným vadám konania pred súdom prvého stupňa uvádzaných sťažovateľkou v odvolaní krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že tieto *„nemohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, pretože základom pre zamietnutie návrhu navrhovateľa bolo nepreukázanie ceny poškodenej veci (sauny) v čase vzniku škody, od čoho sa malo odvíjať stanovenie výšky nákladov na obstaranie rovnakej alebo obdobnej veci“*.

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že *„všeobecné súdy v tomto spore úplne odignorovali uvedenú právnu argumentáciu sťažovateľa a vyložili dotknuté ustanovenie*

§ 443 OZ striktne formalisticky, izolovane od ostatných ustanovených OZ týkajúcich sa náhrady škody a výlučne v neprospech sťažovateľa“. Sťažovateľka bola toho názoru, že v posudzovanej veci, ako aj v iných prípadoch totálnej škody na veci sa má zistiť „cena novej porovnateľnej veci v čase vzniku škody, pričom náklady potrebné na jej zaobstaranie budú predstavovať výšku skutočnej škody, ktorú je škodca povinný nahradiť. Samozrejme, ak zničená vec bola používaná, bude potrebné, aby sa od nákladov na obstaranie veci odrátala tzv. amortizačná zložka, aby sa poškodený bezdôvodne neobohatil“. Preukázanie ceny zničenej veci v čase poškodenia iným spôsobom (sťažovateľka preukazovala hodnotu zničenej veci vyjadrením od dodávateľa novej sauny, ktorý tvrdil, že ide o porovnateľnú saunu čo do kvality a vybavenia, pozn.) podľa názoru sťažovateľky nebolo objektívne možné, preto „právny názor všeobecných súdov postavený na nevykonateľných dôkazoch je v rozpore so základným princípom občianskeho súdneho konania (§ 1 v spojení s § 125 OSP), podľa ktorého účastník má povinnosť preukázať svoje tvrdenia len na podklade dôkazov, ktorými možno zistiť skutkový stav veci“. Sťažovateľka v tejto súvislosti v konaní pred súdom prvého stupňa, ako aj v konaní pred odvolacím súdom tvrdila, že „nedisponuje podkladmi, na podklade ktorých nadobudol zničenú vec a z ktorých by bola aj zrejma nadobúdacia hodnota zničenej veci“. Názor krajského súdu uvedený v odôvodnení napadnutého rozsudku týkajúci sa odpočtu amortizácie od nadobúdacej ceny porovnateľnej veci sťažovateľka považuje „za nesprávny v prípadoch absolútnej škody“ a považuje ho za „nepripustné rozšírenie dôvodov na potvrdenie zamietnutia žaloby. Odvolací súd však týmto postupom posudzoval skutkovú okolnosť, ktorú účastníci a ani prvostupňový súd nepovažovali za spornú“. Sťažovateľka ďalej krajskému súdu vyčíta, že jeho záver o nepreukázaní primeranosti, odôvodnenosti a účelnosti vynaložených nákladov je „nesprávny, nemá žiadny podklad vo vykonanom dokazovaní a preto je svojvoľný arbitrárny“. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazovala na dôkazy, ktoré boli vykladané v jej neprospech a ktoré považovala za procesne neprípustné a súčasne vecne nepreskúmateľné (cenové ponuky od dodávateľa C. a českého dodávateľa A., s. r. o., pozn.). Podľa názoru sťažovateľky v pochybnostiach o hodnovernosti dôkazov a ich výpovednej hodnote súdy „boli povinné vykonať ďalšie riadne dokazovanie..., v opačnom prípade, rozhodnutiam všeobecných súdov absentuje akýkoľvek skutkový základ potvrdený a zistený vykonanými dôkazmi“.

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľka tvrdí, že napadnutý rozsudok krajského súdu je arbitrárny, založený na nesprávne a nedostatočne posúdených dôkazoch a ďalej porušujúci dvojinštančnosť konania (v súvislosti s argumentáciou uvedenou v odôvodnení napadnutého rozsudku týkajúcou sa amortizácie ako ďalšieho dôvodu na nepriznanie žalovaného nároku), v dôsledku čoho malo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľky.

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd Nitra svojím rozsudok zo dňa 26.11.2011, č.k. 5Co/201/2010-308 porušil základné právo sťažovateľa domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručené v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v článku 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd; základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd; základné právo sťažovateľa na ochranu vlastníckeho práva zaručené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v čl. 11 Listiny základných práv a slobôd; základné právo sťažovateľa na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Rozsudok Krajského súdu Nitra zo dňa 26.11.2011, č.k. 5Co/201/2010-308 sa zrušuje v celom rozsahu a vec sa mu vracia na ďalšie konanie.

3.Sťažovateľovi priznáva náhradu trov konania vo výške 323,50 € voči Krajskému súdu Nitra.“

Sťažovateľka v podaní doručenom ústavnému súdu 26. apríla 2012 navrhla ústavnému súdu, aby rozhodol o odklade vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, ktorý sformulovala do návrhu v tomto znení:

„Súd odkladá vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu Nitra, č.k. 5Co/201/2010-308, zo dňa 26.10.2011 až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť

ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Sťažovateľka sťažnosťou namieta porušenie svojho základného práva vlastníť majetok zaručeného čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny, základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a porušenie práva na ochranu majetku zaručeného čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu. Jadrom jej námietok je nesúhlas s napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý je podľa jej názoru arbitrárny, založený na nesprávne a nedostatočne posúdených dôkazoch a porušujúci dvojinštančnosť konania, čím podľa jej názoru došlo k porušeniu jej označených práv. Sťažovateľka teda namieta, že jej nebola poskytnutá súdna ochrana v kvalite požadovanej označenými článkami ústavy, listiny, dohovoru a dodatkového protokolu.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Predchádzajúce ustanovenie nebráni právu štátov prijímať zákony, ktoré považujú za nevyhnutné, aby upravili užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom a zabezpečili platenie daní a iných poplatkov alebo pokút.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07). Vzhľadom na identickú úpravu čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 46 ods. 1 ústavy tento záver platí aj pre základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 36 ods. 1 listiny.

K porušeniu základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že „navrhovateľ (sťažovateľka, pozn.) nepreukázal, že by mu odporca spôsobil škodu vo výške 7 191,14 eura (216 640,50,- Sk), keďže nepreukázal, akú hodnotu mala pôvodná sauna v čase jej poškodenia vo forme zničenia, napriek tomu, že pri škode spôsobenej na staršej použitej

veci sa má zistiť a preukázať všeobecná cena veci v čase poškodenia. Navrhovateľ nepreukázal, že náklady, ktoré vynaložili právny predchodcovia navrhovateľa na obstaranie novej sauny boli primerané, odôvodnené a účelné. Naopak vykonaným dokazovaním bol preukázaný opak, a to, že saunu, ktorá by bola podobná pôvodnej saune, bolo možné na trhu obstarat' za podstatne nižšie náklady, ako vynaložili právny predchodcovia navrhovateľa a práve sumu 139 673,- Sk (4 639,29 eura), ktorú za odporcu uhradil vedľajší účastník na strane odporcu poškodeným (právnym predchodcom navrhovateľa) možno s prihliadnutím na výsledky vykonaného dokazovania považovať aj za použitia § 136 OSP za primeranú, keďže poškodení preukázali v konaní pred súdom prvého stupňa vznik škody, ale nepreukázali výšku uplatnenú v žalobnom návrhu.“.

Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu, je dostatočné a nemožno ho považovať za arbitrárne či zjavne neodôvodnené. Niet teda ani dôvodu na to, aby ústavný súd do veci zasiahol. Na tomto závere nemôže nič zmeniť okolnosť, že sťažovateľka má na celú vec odlišný názor a s napadnutým rozsudkom krajského súdu nesúhlasí. Táto okolnosť totiž sama osebe nemôže spôsobiť porušenie označených práv sťažovateľky.

1. Pokiaľ ide o námietky sťažovateľky týkajúce sa neprípustnosti vykonaných dôkazov v konaní pred prvostupňovým súdom, ústavný súd ich považuje za tendenčné, účelové a ničím nepodložené. Pokiaľ ide o dôkazy predložené sťažovateľkou v konaní, jediný dôkaz, ktorý v súvislosti s hodnotou veci (sauny) v čase zničenia okresnému súdu predložila, bolo vyjadrenie dodávateľa novej sauny spoločnosti A., s. r. o., resp. jej konateľa Ing. J. R. Pokiaľ ide o vyjadrenie od spoločnosti F., s. r. o., tým sťažovateľka nepreukazovala hodnotu pôvodnej sauny v čase zničenia, ale hodnotu novej sauny tvrdenej kvality a vyhotovenia, čo bolo sporné, a preto ako dôkaz o hodnote pôvodnej sauny v čase zničenia nemôže obstať.

Ústavný súd ďalej poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej odôvodnenie rozhodnutia prvostupňového a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05). Okresný súd v súvislosti s hodnotením vykonaného dokazovania v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na to, že kvalitu saún spoločnosti A., s. r. o.,

svedok Ing. R. nespochybnil, pričom títo ponúkali s garanciou rovnakej kvality produkt za polovičnú cenu. Vzhľadom na uvedené nemožno tvrdiť, že úvaha týkajúca sa nepreukázaniu primeranosti, odôvodnenosti a účelnosti nákladov vynaložených právnym predchodcom sťažovateľky nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, a preto je arbitrárna.

V okolnostiach sťažovateľkinej veci bola sporná práve hodnota pôvodnej sauny v čase zničenia, a nie novej porovnateľnej veci, preto tvrdenia sťažovateľky o tom, že je potrebné vychádzať z „ceny novej porovnateľnej veci v čase vzniku škody, pričom náklady potrebné na jej zaobstaranie budú predstavovať výšku skutočnej škody, ktorú je škodca povinný nahradiť“, je nepostačujúca a neúplná, a preto v okolnostiach posudzovanej veci aj nepoužiteľná ako východisko pre posúdenie veci. Správne aj sama sťažovateľka v sťažnosti uviedla, že pokiaľ bola vec užívaná (čo v danom prípade nesporne bola), „bude potrebné, aby sa od nákladov na obstaranie veci odrátala tzv. amortizačná zložka, aby sa poškodený bezdôvodne neobohatil“. Sťažovateľka si však podanou žalobou uplatnila škodu vo výške, ako bola obstarávacia cena novej veci (v konaní výšku škody dokladovala faktúrami za obstaranie novej sauny), pričom okresný súd aj krajský súd mali pochybnosti, či nová vec bola porovnateľnej kvality ako tá pôvodná v čase zničenia. Sťažovateľka v tomto smere ponúkla ako jediný relevantný dôkaz iba tvrdenie od dodávateľa novej sauny a na opakovanú výzvu, aby predložila dôkaz o nadobudnutí a pôvode pôvodnej veci (sauny), reagovala tvrdením, že ním nedisponuje. Za daných okolností bolo podľa názoru ústavného súdu zistenie výšky nároku sťažovateľky úvahou podľa § 136 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) primerané a ústavne akceptovateľné, pretože v súlade s judikatúrou Najvyššieho súdu Československej republiky judikát č. R 13/1985 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 298/2006 (Zo súdnej praxe č. 62/2007) vo veci konajúcej súdy vychádzali z dostupných údajov a preukázanej škody na základe vykonaného dokazovania. Teda úvahu súdu, ktorá vychádzala z aplikácie § 136 OSP, nemožno považovať za svojvoľnú, pretože vychádzala zo stabilizovanej judikatúry všeobecných súdov v obdobných veciach, ktorú ústavný súd v okolnostiach posudzovanej veci hodnotí ako primeranú a ústavne akceptovateľnú. Úvaha súdu, z ktorej vychádzal pri zisťovaní výšky nároku sťažovateľky, vychádzala z vykonaných dôkazov, a to ponúk spoločnosti A., s. r. o., a ponuky dodávateľa

C. Keďže hodnota a kvalita pôvodnej sauny v čase zničenia bola sporná a súd dospel k záveru, že porovnateľnú saunu v nedostatku iných dôkazov bolo možné obstarat' za neporovnateľne nižšie náklady, ako ju obstaral právny predchodca s'ťažovateľky, pričom uhradená škoda bola v okolnostiach prípadu postačujúca, súd žalobu s'ťažovateľky zamietol. V tomto smere nie je možné pripísať relevanciu dôkazu – tvrdeniu dodávateľa novej sauny týkajúceho sa primeranosti ceny dodanej sauny, pretože by bolo naivné očakávať od podnikateľského subjektu, že bude tvrdiť, že porovnateľnú saunu, akú dodal on, je možné obstarat' za nepomerne nižšie náklady.

Čo sa týka námietky s'ťažovateľky týkajúcej sa porušenia dvojinstančnosti konania s súvislosťou s amortizáciou uvedenou v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, tú ústavný súd posúdil ako neprípustnú, keďže nakoľko bola dôvodom prípustnosti pre podanie dovolania z dôvodu § 237 písm. f) OSP (účastníkovi konania sa postupom odňala možnosť konať pred súdom), a navyše aj nedôvodnú, pretože bezprostredne súvisela so zisťovaním skutočnej škody, na ktorú poukazoval aj okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia, keď vyjadril pochybnosť, či zakúpením novej sauny pôvodnými poškodenými došlo k uvedeniu do pôvodného stavu alebo nie. V neposlednom rade nešlo o nosný dôvod rozhodnutia vo veci, pretože ako to z napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva, dôvodom zamietnutia žaloby s'ťažovateľky bolo neunesenie dôkazného bremena, čo sa týka hodnoty zničenej veci (sauny) v čase poškodenia.

Ústavný súd vychádzajúc z uvedeného považoval odôvodnenie napadnutého rozsudku za dostačujúce a nevybočujúce z limitov základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní s'ťažnosť s'ťažovateľky v časti, v ktorej namietala porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

2. Vo vzťahu k námietke porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavno-procesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. V opačnom prípade by ústavný súd bol opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základným predpokladom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08).

Keďže ústavný súd sťažnosť v časti pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, odmietnutie ďalšej časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 11 ods. 1 listiny a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, bolo už len nevyhnutným dôsledkom vyplývajúcim zo vzájomného vzťahu medzi právami hmotno-právneho charakteru a ústavno-procesnými princípmi z perspektívy ich možného porušenia.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. mája 2012